

leeftijd: 36

woonplaats: Santpoort-Zuid

functie: voorzitter LTO-vakgroep vleesveehouderij

carrière: werkzaam geweest bij verschillende veevoerb企业n, adviseur

mestwetgeving, voorzitter LTO Noord afdeling Noordzeekanaalgebied,

ondernemer bij Boerderij Sinneveld

Criticus wordt bestuurder

De hele discussie rondom de fosfaatwetgeving was wel de druppel. LTO behartigde de belangen van haar vleesveehouders onvoldoende, zo ventileerde Wouter Hartendorf. Toen hem gevraagd werd om de LTO-vakgroep aan te voeren, kon hij niet weigeren. 'Ik kan niet tegen onrecht of onzin.'

TEKST ALICE BOOIJ

Geen schemerige, saai vergaderlocatie, maar een bijeenkomst tussen het vleesvee. De LTO-vakgroep vleesveehouderij is vernieuwd en heeft daarmee ook een nieuwe frisse aanpak gekozen. 'De vakgroep komt naar u toe', luidde de uitnodiging van vakgroepleden Niels Mureau, John van Can en Sylvia de Rouw, sinds afgelopen oktober 'aangevoerd' door voorzitter Wouter Hartendorf.

Met drie bijeenkomsten – en zo'n 200 vleesveehouders – in Nederland was hun aftrap succesvol. 'We laten ons als vleesveesector niet omverlopen', aldus Hartendorf, die zich geen typische bestuurder noemt. 'Ik ben geen man van een pak.'

Kritiek op organisatie

'Er is werk aan de winkel', geeft de energieke en vlot pratende Hartendorf aan. De Noord-Hollandse vleesveehouder heeft zijn 'roots' in de melkveehouderij waar hij als (voer)adviseur al snel ook betrokken raakte bij de regionale LTO Noord. Voor melkvee weliswaar, maar ook over de belangenbehartiging van de vleesveehouderij was hij duidelijk. 'Ik heb, net als de andere vakgroepleden, het afgelopen jaar behoorlijk kritiek gehad op de manier waarop LTO de belangen van de vleesveehouders heeft behartigd. Er kwamen belangrijke dossiers voorbij, maar de vleesveehouderij schitterde door afwezigheid. Wanneer je zoveel kritiek hebt op de organisatie en ze vragen je om zitting te nemen in de vakgroep, moet je de handschoen ook oppakken, anders moet je niet zeuren.'

In Santpoort verzorgt Hartendorf met zijn vrouw Femke en schoonouders zo'n 45 marchigianazoogkoeien, houden ze gotlandpelschappen, verhuren ze paardenstallen en verkopen ze vlees van eigen vee aan huis. 'De consument wil weten waar hij zijn vork insteekt en ja, ik ben graag onder de mensen.' Zo werd hij voorzitter van de vakgroep vleesveehouderij, een vakgroep die al jaren stuurloos rondboberde na het vertrek van Leon Moonen en het interimwerk van Jos Bolk. Hartendorf laat zijn sector niet ondersneeuwen. Sterker zelfs: 'Er zijn in Nederland 17.000 ubn's met vleesvee.' '17.000', herhaalt hij nog eens extra. Grote professionele bedrijven, maar het merendeel heeft vleesvee als neventak. 'Wij staan voor de roodvleessector', benadrukt hij. 'We zijn er voor de blijvers.' Het grote aantal vleesveebedrijven laat zien dat de vleesveesector in aantallen bedrijven net zo groot is als de melkveehouderij. 'We vertegenwoordigen een grote groep, maar er wordt te weinig rekening met ons gehouden. Daarbij lopen onze dieren veel en lang buiten, blijft het kalf bij de koe en leveren we een grote bijdrage aan het natuurbeheer in Nederland. We zijn een veehouderij met heel veel maatschappelijk draagvlak.' Het is hetzelfde fundament waarop VleesveeNL is gebouwd, een nieuwe stichting die ook de belangen behartigt van de vleesveesector. Ook LTO participeert erin. 'Bij LTO moest er wel even over nagedacht worden of we ons wilden aansluiten', geeft Hartendorf toe, en hij geeft aan zelf meteen overtuigd te zijn. 'Als sector moeten we niet versnipperen, maar juist met

Wouter Hartendorf: 'We laten ons als vleesveesector niet omverlopen'

één geluid naar buiten komen. Uiteindelijk is VleesveeNL ook ontstaan uit onvrede over de belangenbehartiging, dat begrijp ik goed. Maar VleesveeNL moet zich nog bewijzen, als LTO hebben we ingangen bij alle overheden en organisaties.'

Vleesvee onder fosfaatplafond

Thema's zijn er in ieder geval genoeg voor de belangenbehartigers. Denk aan de fosfaatrechten, waar de vleesveehouderij tegen wil en dank ook onderdeel van is geworden. 'Maar als sector zijn we keurig onder het fosfaatplafond gebleven', weet Hartendorf. 'We hebben de problemen niet gecreëerd, maar krijgen wel te maken met de regels. Dat is oneerlijk.' Tijdens de bijeenkomsten begin dit jaar waren de fosfaatrechten dan ook uitgebreid onderwerp van discussie. 'Het liefst willen we als vleesveesector helemaal buiten de fosfaatregelingen blijven', concludeert Hartendorf.

En dan is er ook nog de campagne voor de aanpak van ibr en bvd. De bedoeling was dit jaar te starten met de wettelijk verplichte bestrijding van ibr. De melkveehouderij start in april, maar de landelijke collectieve bestrijding streeft naar een ingangsdatum van januari 2019.

Hartendorf heeft met zijn achterban nog niet zo'n haast. 'Wanneer je een uitbraak op je bedrijf hebt, moet je er natuurlijk wat aan doen', geeft hij aan. 'Maar wat is de meerwaarde van het gecertificeerd vrij worden van ibr voor onze sector?', vraagt hij zich af. 'Uit onderzoek blijkt dat vooral de melkveehouderij er economisch baat bij heeft. Waarom zouden wij er geld in investeren?' Hij realiseert zich echter ook heel goed dat de aanpak van deze ziekten – en het bereiken van een artikel 9-status in Europa – pas resultaat oplevert als alle rundveebedrijven in Nederland meedoen. 'Maar we zeggen niet maar zo "ja". Hoe gaat het bijvoorbeeld met broutards die vanuit Frankrijk naar Nederland komen?'

De vleesveesector moet weer in beeld komen en behandeld worden als volwaardig partner, luidt het doel. 'De zuivel heeft veel macht', zegt Hartendorf, die naast zijn voorzitterschap bij de vakgroep vleesvee ook voorzitter blijft van LTO Noord afdeling Noordzeekanaalgebied. Zijn dat geen tegenstrijdige belangen? 'Dat heb ik nog niet ervaren. Bovendien gaat het niet om mij persoonlijk. Ik heb geen mening. Ik inventariseer wat er leeft bij de leden en daarmee vertegenwoordigen we de belangen van de leden, die met melkvee en ook die met vleesvee.' |